

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Rode steg op i den højeste Diskant i Forsvaret for det System, som han var Hovedrepræsentant for under Krigen, og i Forsvaret for dette Systems Mænd. Dette gør det ærede Medlem Hr. Rode under Paaberaabelse af, at han ikke vil finde sig i, at den Kamp, som paa den Tid førtes for at føre Land og Folk igennem en meget vanskelig Tid, tilsmudses eller beklíkkes fra uforstaaendes Side i partipolitisk Ojemed. Det forstaaer jeg i og for sig særdeles vel, at det ærede Medlem Hr. Rode ikke vil finde sig i, men lige saa sikkert er det, at det ærede Medlem Hr. Rode bør forstaa, at vi paa vor Side ikke vil finde os i en fortsat Udfoldelse af den Virksomhed til Nedrakning af det Arbejde, der fra vor Side er gjort gennem en ogsaa vanskelig Tid, uden at tage til Genmæle overfor det ærede Medlem og gøre ham opmærksom paa, at han igennem den Periode, i hvilken han stod i Spidsen for Ledelsen, paa mere end eet Punkt har vist saa afgørende, saa iøjnefaldende Mangler, har vist sig saa utilstrækkelig funderet paa afgørende Punkter, at vi ikke kan tillægge hans Dom om disse Spørgsmaal den Betydning, som han aabenbart selv synes bør tillægges den.

Det ærede Medlem begyndte sin Tale nu med at omtale, at jeg havde vist mig som altædende. Det skulde vel sagtens sige, at jeg vilde lægge mig ud paa Omraader, som overhovedet ikke vedrørte mig i denne Debat. Det vidner jo om, at hvis det ærede Medlem Hr. Rode om muligt besidder mange værdifulde menneskelige Egenskaber, een er der i hvert Fald, som han fuldt og helt savner; det har vi for Resten lagt Mærke til her paa Rigsdagen gennem alle de Aar — jeg ved ikke hvor mange —, det ærede Medlem har optraadt her. Den Egenskab, det ærede Medlem savner, er Selvkritik, endogsaa den rudimentæreste Antydning deraf. Thi hvis det ikke var Tilfældet, vilde det ærede Medlem ikke kunne forekaste mig dette, han, som taler her i dette Ting Time ind og Time ud, som paa denne Plads er kongruent med sit Parti, for hvilket vi næsten aldrig ser nogen anden Repræsentant paa Folketingets Talerstol end det ærede Medlem. Hvis der er nogen, der optræder som Specialist i alle Spørgsmaal, som dette høje Ting overhovedet har til Behandling, saa turde det vistnok være det ærede Medlem Hr. Rode. Derfor synes jeg, at han er den sidste, der skulde forekaste nogen her i dette

Ting det, som han gjorde nu her overfor mig.

Det ærede Medlem siger, at jeg paa ny i Dag har fremsat min Mistænkeliggørelse af ham og hans Parti, at jeg har hævdet Forkasteligheden ved Ministeriet Friis' Tilblivelse paa Grund af et Røgnskab, som senere viste sig at være urigtigt. Det er det ærede Medlems Specialitet at dreje Modstanderens Udtalelse om, saaledes at han kan karakterisere den som værende urigtig, men rigtignok ved en Drejning, som bringer Udtalelsen i fuldkommen Uoverensstemmelse med det Indhold, den faktisk har haft. Det er det, det ærede Medlem har forsøgt. Det, jeg har sagt om Ministeriet Friis, var, at dets førende Mænd var Landmandsbankens Mænd; det var disse Mænd, man i 1920 havde Tillid til, da den Begivenhed indtraadte, som for altid maaske har gjort det af med det ærede Medlems Selvbeherskelse, men som var en naturlig Konsekvens af de brudte Løfter, paa hvilke det radikale Venstre og Socialdemokratiet levede lige siden Valget i 1918 og frem til Martsdagene i 1920, de brudte Løfter om ikke at løse nogen stor Sag, som ikke havde været behandlet ved Forberedelserne til Valget i 1918, uden paa ny at høre Vælgerne.

Jeg har ikke udtalt nogen som helst Kritik over Ministeriet Friis, hverken over dets Personer eller over, hvad dette Ministerium har øvet i den korte Tid, det sad. Men jeg har sagt, at naar Landmandsbankaffæren kunde fortsættes frem gennem Aarene, saaledes som Tilfældet var, saa var dette i ikke uvæsentlig Grad foranlediget ved den Tillid, som omgav disse Mænd paa Grund af den Tilslutning, som de havde fundet i de nuværende Oppositionskredse, hvorved hele Styret her i Landet blev lagt paa disse Mænds Skuldre i 1920. Det er det, jeg har sagt derom, og det staar jeg ved.

Jeg har ikke søgt at mistænkeliggøre i Anledning af Spekulationsvanviddet her i Landet gennem Krigsaarene, men jeg har bedt det ærede Medlem redegøre for sin Stilling til dette Fænomen, til dette de frie Kræfters Spil, som har ført Ulykke over vort Land og Samfund af økonomisk Art større end nogen, som har udviklet sig under Krigen. Jeg har spurgt det ærede Medlem, hvorfor han intet foretog sig i saa Henseende. Det ærede Medlem er blevet Svar skyldig. Men saa er han heller ikke den rette Mand til at sætte ind, saaledes som han gør, i Behandlingen af tilsvarende Spørgsmaal paa nærværende Tid.

Jeg har spurgt ham — og deri ligger der